

PubliMus

har udgivet musikbøger i 5 år.

Det er bøger om populærmusik, klassisk musik, kommerciel baggrundsmusik, socialistisk musikkultur og -teaterarbejde, ungdomsmusik gennem 30 år, ragtime, musikpædagogik, DR, videnskabsteorier...

Det er også musiktidsskriftet
og en sangbog med socialistiske sange i
beatarrangement

Hvorfor PubliMus?

Musiklitteraturen har i mange år været et stedbarn i den danske forlagsverden. Når de etablerede forlag endelig opererer på musikområdet, drejer det sig som oftest om udgivelser, der forventes at blive »sællerter«. Markedet for seriøse, ikke lige netop dagsaktuelle musikbøger er for lille til at appellere til forlagskonsulenternes opdagelsestrang. – Men behovet for en dybtgående, nyorienteret musiklitteratur er der og har været der hele tiden.

Da forlaget PubliMus blev startet i 1974 – på initiativ af en gruppe studerende, TAP'er og lærere ved Musikvidenskabeligt Institut i Århus – var det netop med det formål at fylde nogle af de største huller i musiklitteraturen ud. Forlagets bøger skulle indgå i arbejdet med at udforske alle de nye områder, som musikvidenskaben tiltog sig fra begyndelsen af 70'erne: Den rytmiske musik, populærmusikken, den kommercielle baggrundsmusik og musiksociologien, – hele spørgsmålet om forholdet mellem musik og samfund. Der var altså tale om såvel en kvantitativ udvidelse af musikvidenskabens arbejdsområde som en bred metodisk og teoretisk diskussion og nyorientering. – PubliMus' udgivelser i de første par år afspejler dette: Der kom bl.a. bøger om »Ragtime«, muzak, kvindebevægelsesmusik, popmusik – og vi genoptrykte en uopdriveligt stærkt savnet klassiker inden for den materialistiske musikhistorisk skrivning: Georg Kneplers kæmpeværk »Musikgeschichte des XIX. Jahrhunderts«.

Men formålet med PubliMus var ikke kun at dække et snævert universitetsmiljø's behov for undervisningsmateriale. Meningen var også at bidrage til en stærkt tiltrængt faglig dialog mellem universitetet og andre uddannelsesinstitutioner, hvor der arbejdes med musik. Og vi ville selvfølgelig også gerne i kontakt med mange andre, ikke professionelle musikinteresserede. – Og selv om vi aldrig har haft nogen risikovillig kapital i ryggen, synes vi, at det i stadig stigende grad er lykkedes at gøre PubliMus' udgivelser kendt i ret brede kredse. Men det kan blive meget bedre endnu.

Hvorfor dette katalog?

Vi vil selvfølgelig gerne i al almindelighed gøre opmærksom på PubliMus' eksistens og give en samlet oversigt over forlagets udgivelser. Men der er flere grunde til, at vi nu iværksætter en egentlig reklamekampagne:

– PubliMus har altid været et »aktivistforetagende«. Det betyder bl.a., at en meget stor del af forlagets arbejde er blevet udført mod en rent symbolsk – eller slet ingen – betaling. Men en af ulemperne ved forlagets succes og voksende omsætning er, at udgifterne, administrationen og det praktiske arbejde svulmer op. Det er dyrt og besværligt at lave og sælge bøger i oplag af mellemstørrelsen – især hvis de også skal være pæne og solide. Og det er svært at forene aktivistformen med forretningslivets barske krav.

Vi står i dag i den situation, at vi snart må vælge, om vi skal skruede ned for blusset og koncentrere os om små, billige produktioner primært rettet mod musikstudiets behov (»duplikatoraktivismen«), eller om vi fortsat skal forsøge at drive en bredere forlagsforretning. Hvis vi skal gøre det sidste – og det vil vi helst – må vi have en bedre økonomisk rygdækning, end vi har i dag.

Med dette katalog sender vi derfor en føler ud. – Vi må vide, om vi har en potentiel købergruppe på 250 eller 700, som vel at mærke køber bøgerne (med rabat) inden for 4–5 uger efter udgivelsen.

Det vil selvfølgelig betyde noget for os, at der kommer talrige bestillinger. Men det der vil betyde mest i vore beregninger er, hvor mange der bestiller abonnement på vores nyhedsbrev »PubliMus-Bulletin«. På sidste side kan du læse om, hvad det er for noget.

Fra et hjem med klaver

Bogen består af 3 artikler. De to første er korte og introducerende: I »Trivialmusikken, socialhistorien og samfundets myter« opridses ganske kort trivialmusikens historiske og samfundsmæssige baggrund. Desuden diskuteres trivialmusikansens udvikling inden for musikvidenskaben, både alment og specielt i forhold til analysearbejdet på Musikinstituttet i Århus.

Sabine Schuttes artikel »Kunstmusik og Trivialmusik«, som er oversat fra tysk, er et forsøg på – i »problemskitens« form – at opstille et teoretisk grundlag for en materialistisk trivialmusikanalyse. Schutte diskuterer bl. a. trivialmusikkens æstetiske og ideologiske dimensioner i forhold til småborgerskabets samfundsmæssige situation i 1800-tallet.

Bogens vægtigste indslag er en analyse, som har fået titlen: »Småborgerlig salonmusik belyst ud fra trivialmyteteorien« (af Mogens Dahl, Niels W. Jacobsen, Jens Allan Mose og Egon Nielsen). Analysen er i store træk en nedskrivning af en eksamensfremstilling i musikhistorie 2. del (efter en forsøgsordning) ved Århus Universitet.

Ved »småborgerlig salonmusik« forstås i denne forbindelse de korte, ensatsede klaverstykker fra 2. halvdel af 1800-tallet, der med deres farverige titler og specielle musikalske indhold (nogen vil måske sige: manglende samme) opfylder reproducentens, småborgerens, ønsker om en musik, som umiddelbart har en vis lighed med den »seriøse musik« (A-musikken), men som ikke må være for vanskelig teknisk. Som kendte eksempler kan nævnes: »Nonnens bøn« og »Aftenklokkerne«. Denne salonmusik har som megen anden underholdnings- eller trivialmusik (U-musik) kun i begrænset omfang været genstand for seriøse undersøgelser, og årsagen hertil er, at den er blevet betragtet som uinteressant og dårlig. Men denne musik har ikke desto mindre haft et kolossalt stort publikum, som syntes godt om den og var tilfreds med den. – Dette modsætningsforhold kræver en forklaring.

Den traditionelle musikinterne analysemetode kan ikke løse problemet, idet den er anlagt på A-musikken; og ved at anvende A-musikalske kriterier og et A-musikalsk værdisystem på et U-musikalsk fænomen som salonmusikken kan man kun, som det så ofte er gjort, konkludere, at den er uinteressant og mangelfuld.

I »Småborgerlig salonmusik belyst ud fra trivialmyteteorien« er der derimod taget en speciel materialhistorisk metode i anvendelse, – en metode, der som udgangspunkt forsøger at være loyal over for det værdisystem, inden for hvilket salonmusikken er god musik; med andre ord: en metode, hvor man nærmest solidariserer sig med konsumenten og forsøger at forstå og forklare dens behov for musikken. Denne metode er udviklet på grundlag af trivialmyteteorien. Det er en teori, der nor-

malt finder anvendelse i forbindelse med tekstanalyser; det særlige i denne sammenhæng er altså, at teorien – eller rettere: aspekter af den – bruges på et objekt, der bortset fra titlen ikke indeholder nogen tekst.

Ved at anvende trivialmyteteorien kan man forklare småborgerens brug af salonmusikken ud fra hans/hendes position i samfundet. Efter de borgerlige revolutioner i 1848 sker der en ændring af de politiske magtforhold i Europa, hvorved småborgerskabet kommer til at stå i en betrængt position mellem på den ene side storborgerskabet og på den anden side proletariatet. I denne situation udvikles hos småborgeren en speciel bevidsthed, hvor man bl. a. kan iagttage, at proletariseringens angst søges elimineret ved dannelsens hjælp. Og i denne stræben efter dannelse (og tryghed) spiller musikken en væsentlig rolle. Som følge af sin sociale situation har småborgeren imidlertid ikke mulighed for at opnå den efterstræbte, storborgelige dannelse, og altså heller ikke muligheder for at tilegne sig den storborgelige (fine) musik. Resultatet bliver en »erstatningsdannelse«, hvis indhold også kun er et surrogat for det efterstræbte. Men ikke for småborgeren selv: trivialmyten indgår her som den afgørende faktor, der får den opnåede dannelse til at tage sig ud som den efterstræbte. Salonmusikken analyseres således i lyset af trivialmyten, idet de enkelte elementer i musikken trækkes frem og betragtes ud fra de krav, småborgeren stiller til den, for at den kun opfylde drømmen om den ideelle dannelse.

Brugen af trivialmyteteorien åbner altså her mulighed for en ret integreret anvendelse af den musikinterne analyse i den musikteori, samfundsmæssige beskrivelse – en integrering, som ofte savnes i den materialistiske musikhistorisk skrivning.

Trivialmusik i 1800-tallet. Et temahefte om bl. a. salonmusik

Fra et hjem med klaver
ISBN 87 87531 26 7
140 sider. Kr. 45,-

À MADAME EDOUARD WEBER

LES HIRONDELLES
FÉLICIEN DAVID
transcrit pour Piano
JOSEPH GREGOIR

Kataloget er udsendt af Forlaget PubliMus, selvejende institution m.b.a., Musikvidenskabeligt Institut, Universitetsparken 220, 8000 Århus C. Tlf. (06) 13 67 11, lokal 498.

Oplag: 10.000
Sats: jysk fotosats, Århus
Repro: Sort-Hvid-Repro, Århus
Tryk: Avis-Tryk, Hornslet

Agitation og Propaganda

Bogen er udarbejdet som speciale ved Musikvidenskabeligt Institut, Århus Universitet, i foråret 77 og er udgivet i november 78.

Bogen henvender sig til et bredt publikum af musik- og teaterinteresserede, idet det er forfatterne erklærede mål at overskride en traditionel musikvidenskabelig tilgang til emnet til fordel for at give en samlet og læsevenlig fremstilling af den socialistiske kulturs mål og virkemidler.

Den historiske periode, der undersøges, er Weimarrepublikkens Tyskland. Dvs. Tyskland i en periode med alvorlige økonomiske problemer, med tilbagevendende parlamentariske kriser og med interne politiske modsetninger, der efterhånden umuliggjorde en demokratisk løsning.

Venstrefløjen stod stærkt i begyndelsen af perioden, men dens eksistens truedes efterhånden af en voksende og særdeles aktiv højrefløj. Det var derfor en nødvendighed for venstrefløjen til stadighed at markere sig stærkt i den politiske kamp, hvorfor man også satte sig på at formulere en entydig kulturpolitisk holdning udadtil. Et af de væsentligste udspil i denne forbindelse var det politiske teater, som i perioden blev udviklet fra en indadvendt og lukket form til det udadvendte agitprop-teater. Bogen skildrer denne proces og redegør ligeledes for, hvordan man parallelt hermed arbejdede med at opbygge en speciel musikkultur.

Som sådan beskæftiger bogen sig altså med en afgrænset og afsluttet periode i historien. Men det er samtidig en fremstilling, der peger fremad, idet venstrefløjen også i dag kan drage nytte af de erfaringer, der blev gjort i 30'erne. Det er således forfatterens intentioner, at denne bog skal formidle en viden om nogle kulturpolitiske aktiviteter, der blev udtænkt og praktiseret i 30'erne, og at denne viden skal bruges i opbygningen af en aktuel socialistisk kulturpolitik.

Professor ved det teatervidenskabelige institut, Københavns Universitet, Kela Kvam, har læst manuskriptet og giver følgende vurdering:

Jeg har læst Henrik Herskinds og Sven Fengers specialeopgave i musikvidenskab »Socialistisk teater og musik i Weimarrepublikken« og kan på det varmeste anbefale, at det bliver udgivet og dermed gjort tilgængeligt for en noget større læserkreds.

Mens Weimarrepublikkens historie og det socialistiske teater (agitprop-teatret og det progressive professionelle teater) i de senere år har været genstand for flere videnskabelige analyser, har den socialistiske musikbevægelse i 20'erne og 30'erne hidtil været et nok så uudforsket felt, og det er fortjenstfuldt, at to fagfolk nu har taget denne problematik op. H. H. og S. F. koncentrerer deres undersøgelse om komponisten Hanns Eislers betydning for udviklingen af en socialistisk musik og om analyser af musikken til to af periodens kendteste lærestykker - Brechts »Forholdsreglen« og Gustav v. Wangenheim's »Musefelden« (med musik af henholdsvis Eisler og Stepan Wolpe).

Hvad der gør afhandlingen specielt værdifuld er den omstændighed, at musikken aldrig ses som et isoleret fænomen, men som en integreret del af den socialistiske kulturkamp i 20'erne og 30'erne og som et resultat af den historiske og samfundsmæssige situation. H. H. og S. F. har ydet et omfattende tværvidenskabeligt research-arbejde i forbindelse med afhandlingen og har derigennem formået at tilføje tidligere behandlet stof nye og væsentlige aspekter - f.eks. får analysen af »Musefelden« videre perspektiv gennem forfatterens undersøgelse af middelklassens historiske situation og ideologi i 30'ernes Tyskland, ligesom den vedføjede dokumentation omkring skokongen Bata, der gav Wangenheim ideen til at benytte netop skotøjsindustrien som eksempel, bidrager til at kaste lys over ellers vanskeligt forståelige detaljer i stykket. H. H. og S. F. udviser endvidere en hos ikke-fagfolk på området sjælden forståelse for det teatraliske sprog. Hvad der i høj grad kommer den musikalske analyse til gode.

Specialet er et vigtigt bidrag til udforskningen af den politisering, der i 20'erne og 30'erne fandt sted inden for

SVEN FENGER og HENRIK HERSKIND

AGITATION og PROPAGANDA

OM SOCIALISTISK TEATER OG MUSIK
I WEIMAR-REPUBLIKKENS TYSKLAND

musikken. Det henvender sig ikke blot til den historisk interesserede, men også til alle, der idag arbejder med socialistisk musik og teater.

Endelig benytter H. H. og S. F. et godt og let tilgængeligt sprog, der gør afhandlingen yderligere læseværdig.

Kela Kvam

Agitation og propaganda
Sven Fenger og Henrik Herskind
ISBN 87 87531 22 4
208 sider. Kr. 58,-

Til en samfundsmæssig forståelse af avantgardemusikken

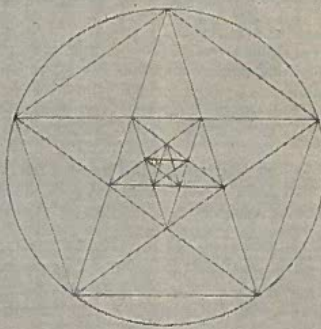
Temahæftet om avantgardemusikken består af to artikler, som på hver sin måde forsøger at sige noget om, hvor den vesteuropæiske kunstmusik står i dag, hvorfor den gør det og hvilke udviklingsmuligheder, der tegner sig for den. Begge artikler kan også ses som bidrag til udviklingen af en materialistisk og socialhistorisk funderet forståelse af avantgardemusikken, - bredt forstået som et begreb om den europæiske kunstmusiks moderne eksistensvilkår og manifestationer.

Den første artikel (»Elektrofoni - eller noget om musik, musikere og musikforståelse«) tager udgangspunkt i nogle af de metodiske og historiske problemer, der er forbundet med en traditionel, f.eks. åndshistorisk, værktøret analysepraksis over for den modernistiske musik. Herudfra etableres der nogle - for en historisk og sociologisk orienteret musikvidenskab - helt elementære analytiske bestemmelser. Disse bestemmelser forsøges præciseret i forhold til nogle af avantgardemusikkens grundlæggende problemstillinger: forestillingen om en »permanent revolutionering af det musikalske materiale samt forholdet mellem komponistens sociale placering, kompositionsopfattelsen og mulighederne for og forestillingerne om avantgardemusikkens »emancipatoriske potentiale«.

Artiklen er altså - teoretisk og kulturpolitisk - problemformulerende og -opsøgende og rummer ingen færdige problemløsningsforslag.

Den anden artikel (»Samfundsmæssige determinanter for forståelsen af den nye musik«, som er oversat fra tysk) forsøger primært at etablere en historisk forklaringsramme for avantgardens eller den musikalske modernismes dilemma: en højtudviklet musikkultur uden publikum. I etableringen af forståelsesrammen inddrages bl.a. følgende elementer: kunstmusikkens sociale og

TIL EN SAMFUNDSMÆSSIG FORSTÅELSE AF AVANTGARDEMUSIKKEN

LARS OLE BONDE
KONRAD BOEHMER

Forstiden viser et pythagoræisk pentagram, der er en geometrisk figur illustrationen af det klassiske "Gyldne Snit" eller "Divina Proportione". - Den kan lade tanken hen på nanoe ting, bl.a. at det måske snart var på tide med en kritisk analyse af Per Bergströms værker og teorier.

klassemæssige isolering i løbet af det 19. århundrede, den kompensatoriske etablering af »totalitets-koncepten« som æstetisk doktrin og udgangspunkt for innovationen af de musikalske teknikker, subjekt-objekt-problematikken i musikproduktion og musikpædagogik samt modsigelserne i den moderne vestlige kulturpolitik.

Begrebet om det musikalske fremskridt udsættes med andre ord for en omfattende historisk og social relativisering.

Til en samfundsmæssig forståelse af
avantgarde-musikken
ISBN 87 87531 14 3
55 sider. Kr. 8,50

Udsolgte bøger

Nedenstående er alle forlængst udsolgte bøger, men de kan lånes på biblioteket.

Konrad Boehmer: Samfundsmæssig og musikalsk produktion og Musikalsk produktion, musikalsk materiale og ideologi.

Konrad Boehmer: Realisme-problemet i forbindelse med Beethoven.

Steen Klansen: Dagspressens forhold til musik og musikliv.

Erik Møldrup: Ragtime.

Ole Straarup: Funktional Musik.

Kirsten de Cros Dich og Anne Ejsing: Musikken i Samfundet.

Lars Ole Bonde, Kirsten Dollerup og Anne Ejsing: Kvinder - Kvindekamp - Kvindesunge.

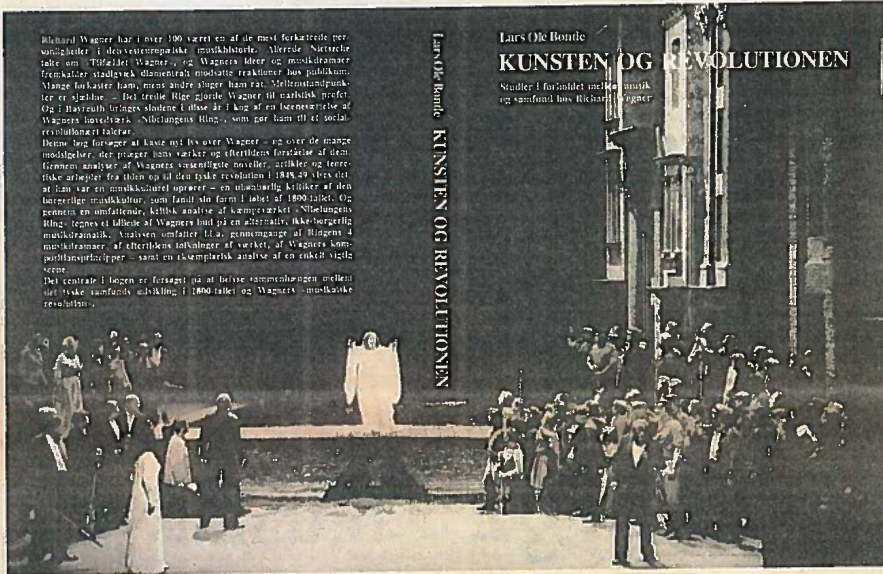
Georg Knepler: Musikgeschichte des XIX. Jahrhunderts.

Kunsten og Revolutionen

Wagnerlitteraturen er enorm. Og i udlandet fortsætter strømmen af nye Wagnerbøger støt. Hertil kommer det været mere sparsomt. — »Kunsten og Revolutionen« er faktisk den første danske Wagnerbog i lang tid. Samtidig er det en bog, som forsøger at belyse Wagner fra en ny vinkel. Den er lagt socialhistorisk og musiksociologisk an og forsøger med Bayreuth-mesteren som ledende figur at pejle sig ind på forholdet mellem musik og samfund. — I bogens indledning siges der noget om, hvorfor netop Wagner er central i den forbindelse: »Han bevægede sig på enestående vis på kanten af det tilfældige inden for den borgerlige musikkultur. Den havde i mange år svært ved at rumme ham. I teori som i praksis bearbejdede og kritiserede han en lang række af denne kulturs væsens-træk: musikkens varegørelse, kunstens autonomi, distributionsformerne, oplevelsesformerne osv. — Ingen anden komponist fra det 19. århundrede viser tydeligere,

hvor kulturens 'grænser' går, og hvor problemerne ligger i den europæiske kunstmusiks historie.»

»Kunsten og Revolutionen« er blevet til som universitetsspecialer, og det slår bl. a. igennem i bogens opbygning. Den er disponeret ret traditionelt i 3 hovedkapitler: (1) »Hovedlinier i Tysklands udvikling fra feudalt agrarsamfund til kapitalistisk nationalstat«, (2) »Signalement af den borgerlige musikkultur« og (3) »Richard Wagner som musikkulturel oprører«. Det sidste afsnit er naturligvis det væsentligste og tegner ca. 2/3 af bogen. Det historiske kapitel afstikker hovedlinierne i det borgerlige samfunds lange og trange historie i Tyskland. Fremstillingen er kronologisk disponeret, og hovedvægten lægges på økonomi og politik i årene efter Napoleon-skrigene og Wienerkongressen (1815–48), det komplicerede revolutionsforløb 1848/49 og restaurationsårene i

1850'erne. Desuden tages intelligensens samfundsmæssige placering og Radikalismen op til selvstændig diskussion.

Kapitel 2 skitseres omridset af den borgerlige musikkultur, som fandt sin form i 1800-tallets første halvdel og som var Wagners erfaringsbaggrund. Blandt de emner, der tages op, kan nævnes: Romantikbegrebet, de nye borgerlige musikinstitutioner, de nye økonomiske rammer om produktion og distribution af musik, den musikalske »kulturkløft« og publikumsbegrebet.

Kapitel 3 handler altså om »Richard Wagner som musikkulturel oprører«. Det kan læses som et forsøg på at præcisere det særlige ved »Tilfældet Wagner«, — et forsøg på at fremdrage og perspektivere Wagners omfattende kritik af den borgerlige musikkultur i almindelighed og dens musikkultur i særdeleshed. Kapitellet prøver som noget helt centralt at fastholde modsættelserne i Wagners engagement og kamp, som de fremstår i hans skrifter og i hans musikkultur. Tidsmæssigt er det årene fra ca. 1840 til ca. 1855, der står i centrum.

På baggrund af en biografisk-bibliografisk oversigt gennemgås en række af Wagners centrale skrifter og teoretiske arbejder, bl. a. novellen »Ein Ende in Paris« og trilogien: »Die Kunst und die Revolution«, »Das Kunstwerk der Zukunft« og »Oper und Drama«. Gennemgangen viser bl. a. Wagners formelle kritik af den borgerlige musikkulturs organisationsformer, den æstetiske kritik af den centraleuropæiske operatradition samt Wagners forestillinger om en alternativ musikkultur.

Herudfra analyseres teoriernes omsættelse til musikkulturel praksis i kæmpeværket »Nibelungens Ring«. Denne analyse omfatter bl. a. en redegørelse for værketstilhøvelseshistorie, en præsentation af de meget forskellige tolkningstraditioner, der findes i forhold til »Ringens«, en opstilling af »Hovedpunkter i en Ringtolkning« (med separate afsnit om hvert enkelt af de 4 musikkulturelle afsnit) samt en gennemgang af de væsentligste træk ved Wagners »musikkulturelle revolution«. I dette ret omfattende musikanalytiske afsnit, som bl. a. rummer en næranalyse af en udvalgt scene, forsøges det vist, at Wagners kompositoriske praksis i langt større omfang end almindeligt antages er baseret på strukturelle principper, motiveret ud fra et generelt kulturpolitisk ønske om at skabe en ikke-borgerlig musikkultur. Det afsluttende afsnit er et forsøg på at sammenknytte trådene fra de tre hovedkapitler, og der gives et bud på en forklaring på Wagners modsigelsesfulde placering i den europæiske musikkultur.

»Kunsten og Revolutionen« er, som der står i forordet, »et diskussionsoplæg. Et anderledes bud på Wagners placering i samtidens kulturelle mønster — og et oplæg til en ny vurdering af Wagners betydning idag.«

Kunsten og revolutionen
Lars Ole Bonde
ISBN 87 87531 27 5
400 sider + løssark. Kr. 125,-

Magten over Danmarks Radio

Radioen er det massemedium, der har størst udbredelse i Danmark. Men hvem bestemmer, hvad der skal komme ud af højttalerne? Hvorfor blev P3 gjort til »funktionsradio« netop i 1975? Af hvilke årsager bliver nyhedsformidlingen monopoliseret hos Radioavisen og indvævet i en strøm af pop-musik? Betyder det overhovedet noget for magtudøvelsen, at Danmarks Radio formelt er en »selvstændig offentlig institution«?

Det er nogle af disse spørgsmål, som bogen (der er skrevet som speciale ved Institut for Statskundskab, Århus Universitet) forsøger at besvare. Forfatteren tager udgangspunkt i en kritisk gennemgang af de hidtidige kommunikatoranalyser og søger på den baggrund at ansue Danmarks Radio ud fra en samfundsmæssig helhedsopfattelse.

Danmarks Radio placeres derfor i forhold til samfundets økonomiske, politiske, ideologiske og social-psykologiske faktorer. Som eksempel på den konkrete magtudøvelse gennemgås beslutningsprocessen, der i perioden 1970-76 førte frem til nedlæggelsen af P2 og fundamentale ændringer på de andre radiokanaler — specielt med henblik på nyhedsformidlingens udformning.

Med denne beskrivelse som illustration vurderes Danmarks Radios stilling under 1970'ernes krise, og der

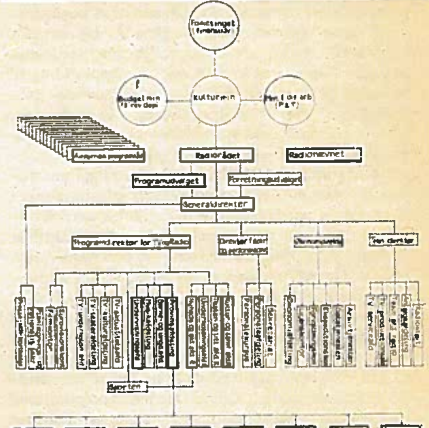
opstilles et katalog over de forhold, institutioner og personer, der i dag udøver magt over Danmarks Radio.

Afslutningsvis forsøger forfatteren at forudsige, hvorledes magtudøvelsen vil udvikle sig i nærmeste fremtid, og hvad der kan gøres for at påvirke denne udvikling.

Som man ser, er der ikke tale om en decideret musikkbog. Når den alligevel er udgivet på PubliMus, skyldes det, at vi anser det for uomgængeligt at beskæftige sig med Danmarks Radio inden for musikstudiet, og fordi vi finder, at bogen med sine mange nødvendige og fordi vi finder, at bogen med sine mange nødvendige og væsentlige iagttagelser omkring Danmarks Radios status og funktion kan anvendes som teoretisk grundlag for studiet af Danmarks Radios rolle i kommunikationen af den masseproducerede musik.

Bogen skulle derfor også være relevant for alle musikkformidlere, der beskæftiger sig med massekommunikation og musik.

Magten over Danmarks Radio
Anker Brink Lund
ISBN 87 87531 21 6
190 sider. Kr. 36,75

Medieforskeren Frands Mortensen skrev i Politiken bl. a. følgende om »Magten over Danmarks Radio«:

»Det er en veldokumenteret og omhyggelig analyse af udviklingen i radioens nyhedsformidling i perioden 1970-76. Lund har haft adgang til DRs arkiver, til mødereferater og har fort samtaler med så godt som alle de deltagende personer. Desuden har han forstået at udnytte dagspressens omfattende behandling af DRs forhold. (...) Med ... valgte eksempler gennemhuller bogen enhver forestilling om DRs selvstændighed og uafhængighed.«

om Wolf Biermann og om hans udvisning

Wolf Biermann har ud fra et socialistisk standpunkt kritiseret den østtyske socialismes centralisme og bureaukrati i mange år. Derfor har han været »berufsverbotet« i DDR siden 1964. Han har ikke måttet optræde offentligt, og han har heller ikke kunnet udgive digtsamlinger, noder og plader i DDR. Han har ikke kunnet optræde i udlandet, for selv om han hellere end gerne måtte rejse ud af DDR, var han bange for ikke at få lov til at vende til den socialistiske stat, som han trods al kritik – »trots Rotz und Stalinismus« – var solidarisk med og ville leve i.

Når han alligevel endelig i efteråret 1976 tog på koncertturné i Vesttyskland på invitation af det vesttyske metalarbejderforbund, var det fordi han havde fået et ud- og indrejsepass fra de østtyske myndigheder.

Den 13. november 1976 kunne Biermann således give sin første koncert i 12 år. Den fandt sted i Köln og blev – i sin fulde længde på 4½ time – transmitteret i det vesttyske fjernsyn, som uden problemer kan modtages af alle TV-apparater i Østtyskland. Tre dage efter, mens Biermann endnu var i Vesttyskland, blev det officielt meddelt, at han var udelukket fra DDR og ikke kunne vende tilbage.

Hele dette politiske hændelsesforløb og dets meget omfattende efterspil i november 1976 gennemgås så at sige dag for dag i bogens første hovedafsnit. Der er her inddraget stof som f.eks. den officielle meddelelse og

partikommentarer; partiets eller rettere statsikkerheds-tjenestens arrestationer af andre fremtrædende repræsentanter for den socialistisk-oppositionelle strømning, som Biermann tilhører; den østtyske partipresses offensiv mod Biermann i ugen efter udvisningen; protestbølgen i Østtyskland, som kun kunne komme til orde i den vesttyske presse; den vesttyske presses koldkrigsudnyttelse af Biermann-sagen og endelig en række forskellige politiske vurderinger af hændelsesforløbet – herunder Biermanns egen.

Bogens andet hovedafsnit handler om Biermanns sange. På grund af sit Berufsverbot har Biermann kun kunnet nå ud til sit DDR-publikum ad en meget snørklet omvej. Han har lavet båndindspilning af sine sange i sin lejlighed i Østberlin. Disse båndindspilninger har han fået sendt til Vesttyskland, hvor det multinationale pladeselskab CBS har udgivet dem på indtil nu 6 plader. CBS har selvfølgelig ikke været underlagt den undertrykkelse og censur, som venstrefløjeforlagene lider under i Vesttyskland, og Biermann-pladerne har således uden videre kunnet blive afspillet i vesttysk radio. Og endelig har Biermanns DDR-publikum således uden videre kunnet tappe hans sange fra nabostatens radiostationer. Bogens andet hovedafsnit analyserer de otte sange, der findes på en af Biermanns CBS-plader, nemlig »Warte nicht auf bessere Zeiten«. At Biermann i sin kritik af DDR ikke er nogen ny Solschnizyn, – at hans

kritik af DDR derimod er en socialistisk kritik af den bureaukratiske centralisme, af neostalinismen, kan der ikke herske nogen tvivl om, heller ikke på denne plade, hvor Biermann siger til sine medborgere: Vi skal ikke vente på bedre tider, vi skal ikke passivt afvente, at et statsapparat bliver færdigt med at opbygge, opbygge og nok en gang opbygge socialismen. Både pladens tekster og dens musik analyseres. Og udover analyserne af de enkelte sange udfoldes der også nogle mere generelle betragtninger for det første over, hvad Biermanns snørklede pladevare-formidling og den dermed forbundne inddirekte og privatiserede publikumskontakt kan have betydet for Biermanns arbejde, – for det andet over, hvad Biermann trækker på hos Eisler, som han har kendt og »været i lære hos«. Endelig gives der en politisk vurdering af Biermanns arbejde.

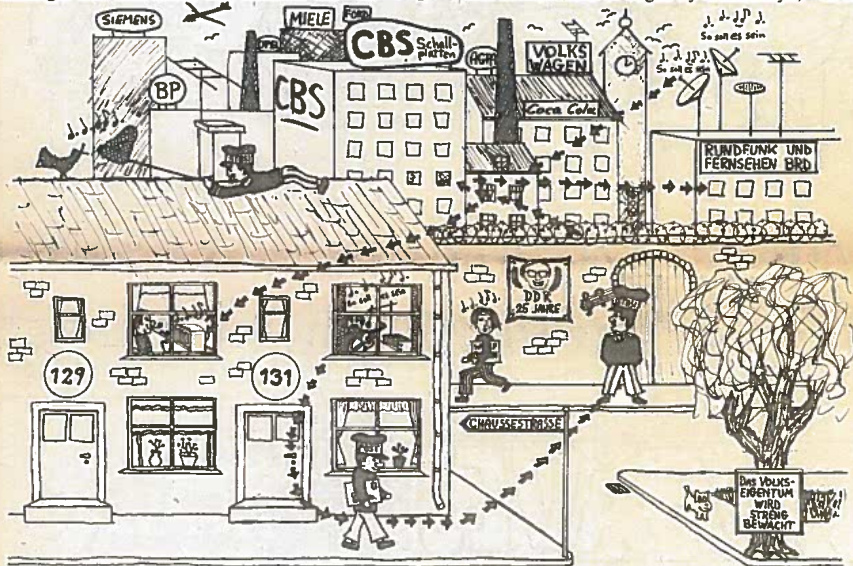
Til de otte sange, der analyseres, er der optrykt noder med becifring og (for nogle af sangenes vedkommende) et guitar-akkompagnement. De fleste af noderne er let reviderede udgaver af Biermanns egne nedskrifter.

Bogens tredje og sidste hovedafsnit handler om problemerne i DDR-socialismen. Hvad har man faktisk opnået, og hvilke begrænsninger gør sig gældende? Dette sidste afsnit kan fungere som en baggrundskulisse dels for hændelsesforløbet i november 1976 (bogens 1. afsnit), dels for Biermanns sange (bogens 2. afsnit).

Det er meget væsentligt, at man ikke lader sig afskrække af bogens omfang. Det er nemlig efterstræbt, at bogen skal være så læse- og arbejdsvenlig som muligt, og at den også skal appellere til andre sanser end læsehestens. Derfor er de godt 120 sider ikke 120 siders sammenhængende læsestof. Der er noder, der kan synses efter, der er fotos og tegninger, der er masser af østtyske, vesttyske og danske avisudklip om Biermann-sagen, og der er klip fra flere interviews med Biermann selv.

Der er flere ting, man kan bruge Biermann-bogen til. De politiske modsætninger i DDR-socialismen, som bl.a. fungerer i forholdet mellem DDR på den ene side og Biermann og andre venstre-oppositionelle på den anden side, kan man sikkert lære en del af. Endvidere må Biermanns musikalske arbejdspraktik, som bogen også gør en del ud af, være vigtige at diskutere for »kritiske musikanter«. Og endelig kan man bruge bogen pædagogisk. Den er udarbejdet på en måde, som skulle gøre den velegnet som undervisningsmateriale på seminarer, gymnasier, HF, højskoler inden for fagene tysk, musik, historie og samfundsfag.

Om Wolf Biermanns sange og om hans udvisning
Peter Busk Laursen og Per Drud Nielsen
ISBN 87 87531 19 4
131 sider. Kr. 31,50

træk af Den musikpædagogiske debat i mellemkrigstiden

Inden for humaniora har der i de senere år i forbindelse med udviklingen af ideologi- og fagkritikkens teori og metode været en voksende interesse for de humanistiske videnskabelige og pædagogiske institutioners historie og deres politiske og ideologiske grundlag.

Ikke mindst 30'erne har været i søgelyset, og bogen (der er udarbejdet som speciale ved Musikvidenskabeligt Institut, Københavns Universitet) er en undersøgelse af musiklivets reaktion på de særlige problemer, der rejste sig i dette årti. Det er gennemgående, at man opfattede disse problemer – koncertlivets stagnation og konventionalisering på den ene side og radioens og gramofonens fremvækst på den anden side – som kriseagtige, og at man artikulerede svar på krisen, der ret entydigt så en forandret musikpædagogik som løsning på den.

Med udgangspunkt i skrifter fra 1927-28 af Rudolph Simonsen og Gustav Smith fremlægges i bogen den debat, der udspandt sig i Dansk Musiktidsskrift (DMT) efter Gunnar Heerups reorganisering af tidsskriftet i 1929. Debatten fremlægges med referencer til traditionel

borgerlig musikkultur og borgerlige dannelsesbegreber under anvendelse af Jürgen Habermas' offentlighedsbegreb, samt til samtidens kulturradikalismes kritiske ideer. Endvidere gives der et signalement af den tyske Jugendmusikbewegung, som spiller en betydelig rolle i debatten.

Debattens praktiske aspekt beskrives gennem en fremlæggelse af debatten om skolefaget sang i forskellige pædagogiske tidsskrifter.

På baggrund af musiklivets kriseagtige tilstand er debatten i årtiets begyndelse åben for en diskussion af musikkens samfundsmæssige placering og funktion. – Men det vises, at krisen ikke fører til nogen anfægtelse af den borgerlige musikkulturs grundlæggende normforestillinger. Det er ikke det explicit kritiske moment af kulturradikalismen, men det borgerlige lag i denne retning, der er bærende i musikdebatten. I skolefaget sang bevares traditionen for dyrkelse af national og kirkelig sang, mens kulturradikale musikpædagogiske ideer kommer til som en nødvendig modernisering af faget.

Efter 1933 svinder debatten i intensitet og omfang, og

den lukker sig mere og mere om sig selv. Elementer af fascistoid karakter artikuleres nu tydeligt (bl.a. i forbindelse med debatten om jazzpædagogik).

Bogen er en bred materialesamling, holdt sammen af en redegørelse for hovedtræk af den historiske udvikling i perioden og perspektiveret af løbende ideologikritiske diskussioner af materialet, og det skulle som sådant være umiddelbart anvendeligt i arbejdet på universiteternes musikvidenskabelige institutter.

Endvidere vil det kunne anvendes af musiklærere på alle trin som bidrag til en forståelse af deres egen praksis, ligesom det kan anvendes i gymnasiets arbejde med musik som socialt kulturfaenomen samt i tværfaglige periodestudier.

Træk af den musikpædagogiske debat i mellemkrigstiden
Peder Kaj Pedersen
ISBN 87 87531 13 5
127 sider. Kr. 26,25

På Vej -

socialistiske sange i beatarrangement

På vej - socialistiske sange i beatarrangement
ISBN 87 87531 23 2
144 sider A4. Kr. 52,25

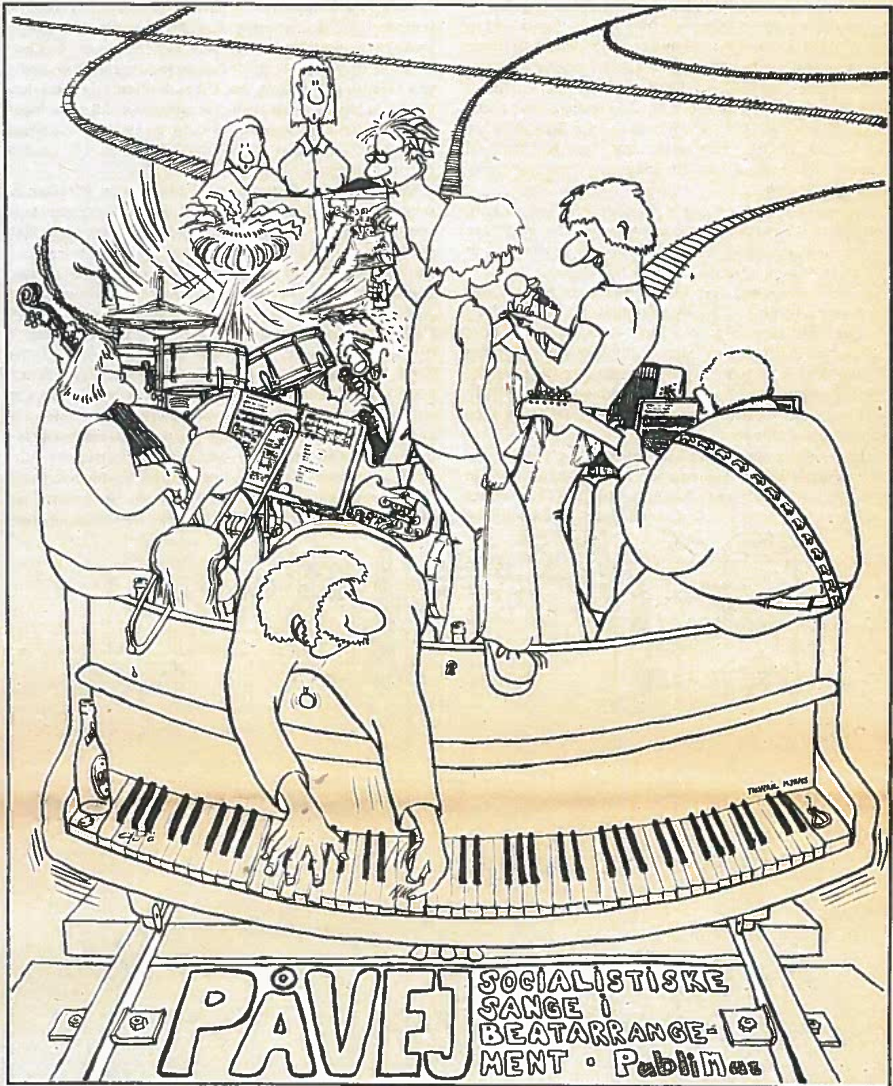
Med »På Vej« har PubliMus forsøgt at udfylde et af de største huller i dagens sangbogsrepertoire ved at udsende en samling arrangementer af ny, politisk rytmisk musik. Formålet med denne udgivelse kan udtrykkes på følgende måde: Vi vil gerne bidrage til at styrke den politisk engagerede musikultur ved at udgive et antal relativt ukomplicerede, men alligevel slagkraftige arrangementer af nogle af de vigtigste nyere (fortrinsvist skandinaviske) sange - til brug alle steder, hvor større eller mindre grupper i sociale eller undervisningsmæssige sammenhænge producerer eller reproducerer musik. Samlingen skulle således ikke bare være anvendelig inden for Musikinstituttets rammer, men også på gymnasier, højskoler, konservatorier, i folkeskolen og inden for fritidsundervisningen.

Sangbogens baggrund er et stykke faghistorie: den skal ses i forlængelse af de senere års faglige nyorientering, der har tilkendt såvel den rytmiske musik som den politiske musik en langt større og rimeligere plads inden for musikstudiet. Den bl.a. af musikstudiets og musikundervisningens »krise« forårsagede »opdagelse« af disse nye områder førte for nogle år siden til produktionen af »Den røde Sangbog«, som har været meget benyttet på musikinstituttet, og som også må anses for at være en umiddelbar forløber for denne udgivelse. - Også på det teknisk-håndværksmæssige område er der sket en kolossal udvikling, især i de seneste år: Igenem først praktisk-teoretiske kurser inden for beat og jazz, senere den såkaldte »Integrerede Undervisning« på 1. og 2. del (se nærmere herom i omtalen af »Rapport fra Integrationsarbejdet«) er der efterhånden blevet skabt en vældig rutine i at omgås og bearbejde den rytmiske musik. - Den nye sangbog, hvis arrangementer er udarbejdet af studerende og lærere på Musikinstituttet, ville have været utænkelig uden denne udvikling.

Sangbogen indeholder en række skandinaviske og internationale politiske sange af forskellige typer, primært fra de seneste år. For en meget stor del består »repertoiret«/udvalget af sådanne sange, som er blevet distribueret gennem de alternative pladeselskaber (Demos, Musiknätet Wäxholm etc.), mens den politiske musiks »Klassikere« ikke spiller nogen stor rolle i sangbogen på grund af deres særlige karakter. - Sangbogen rummer bl.a. følgende sange: På Vej (Hoola Bandoola Band), Balladen om hr. og fru Jensen (Kvinder i Danmark), Det er nu (Arne Würgler), Mors lange cykeltur (Trille).

Instrumentariet i de enkelte arrangementer er forskellige, dog er det ikke de store krav, der stilles. En typisk udsættelse kan således omfatte: Sangstemme(r), vokale og/eller instrumentale modstemmer (forsk. instrumenter) og i mange tilfælde kor, klaver, guitar (el- eller akustisk), el-bas, trommer og diverse rytmeinstrumenter (congas, claves etc.). I ingen af tilfældene kræves der virtuose vokale eller instrumentale færdigheder.

»På vej« vil med mellemrum blive suppleret med

nye arrangementer. Der kan tegnes abonnement på disse supplementsudsendelser.

Nedenfor gengives (i reduceret format) et eksempel fra »På vej«. Det er som alle forsynet med en introduktion samt udførlige udførelseskommentarer.

Rapport fra Integrationsarbejdet

Dette er en bog om et - nu institutionaliseret - fagligt og pædagogisk eksperimentalt projekt inden for musikstudiets praktiske og analytiske del. Udgangspunktet for projektet var et gammelt ønske om at skabe sammenhæng mellem musikstudiets mange små, pr. tradition »selvstændige«, praktiske og analytiske discipliner.

Integrationsprojektet, som det er blevet kaldt, blev formuleret som idé i sidste halvdel af 1973. Der blev formuleret en plan for arbejdet med sagen, og i forårssemesteret og sommeren 1974 lagdes den endelige plan for det første forsøg med integreret undervisning i praktisk-musikalske og analytiske fag. Selve forsøget startede i efterårssemesteret 1974 med 3 rushold à 6 elever.

Integrationsundervisningen på 1. del er et toårigt forløb, og rapporten her er blevet til efter afslutningen af de første to års undervisning. Den er udarbejdet af deltagerne (3 lærere og 18 studenter), og kan således ses

som en del af projektets evalueringsfase.

Rapporten, som indledes med en beskrivelse af projektets historiske forudsætninger, er bygget op i 5 hovedafsnit, hvoraf de 3 første drejer sig om det 1. år:

- (1) En redegørelse for det konkrete forløb (herunder også kronologien), dets struktur, arbejdsformer osv. I denne redegørelse indgår forsøg på at formulere nogle generelle synspunkter på den integrerede undervisning ud fra det 1. års erfaringer, negative som positive, og kritikken bliver forsøgt perspektiveret i forslag til fremtidig praksis.
- (2) En materialesamling, som rummer typiske og markante eksempler på materiale, der er blevet arbejdet med, opgaver, der er blevet stillet osv. Der er primært tale om nodeeksempler med korte kommentarer.

Rapport fra Integrationsarbejdet
ISBN 87 87531 17 8
178 sider. Kr. 26,50

- (3) En gennemgang af 2 af de enkelte holds arbejde i det første år. Disse rapporter er udarbejdet af de enkelte hold selv og er ikke skrevet med henblik på offentliggørelse. De skulle imidlertid kunne give et mere konkret indblik i den integrerede arbejdsform end den (under (1) nævnte) fælles rapport kan formidle.
- (4) En redegørelse for 2. års-forløbet, der omfatter beskrivelser og evalueringer af alle 3 holds aktiviteter. Rapporten afsluttes med en omtale af eksamensordningens tilblivelse og af eksamens endelige form.
- (5) Et omfattende bilagsmateriale, bestående af de mest centrale og belysende arbejdsopgaver fra arbejdet med at tilrettelægge forsøget med integreret undervisning.

»Rapport fra Integrationsarbejdet« er en bog, der er inspiration, ideer og materialer at hente i for alle, som beskæftiger sig med musikuddannelse.

SANG OM IMPERIALISMEN

Sangen findes på pladen "Den sidste olie" - "Sange om A-kraft og kapitalisme" (AGITPOP nr. 6), og stammer fra Agitpops radio-revy "Den menneskelige faktor".

Sangen illustrerer, hvorledes U-landene bliver udbyttede af I-landene, ikke alene økonomisk ved at I-landene fastsætter en lav pris for U-landenes råvarer og tager en høj pris for de færdigvarer, som U-landene er nødt til at købe hos I-landene, men også menneskeligt. Men sangen siger også, at det er den menneskelige faktor (og ikke en økonomisk som f.eks. U-landshjælpen), der bestemmer en ændring i forholdene og standser udbytningen i U-landene - ligesom i I-landene!

KLAVER

BRAS

SANG 1. GANG

2. GANG

HOØST.

SINGEL-GUITAR

KLAVER

BRAS

1

Dm F C B^b C Dm

13 lukkes feber - rød bag minens røg og støv.

39 Køberen har ge - været. Prisen ligger fast. → ⊕

Op stiger solen om morgnen over plantagens løv, og

5 Havnen dunker af skibe, der henter deres last.

Dm F C B^b C Dm

SANG 1. GANG

2. GANG

HOØST.

SINGEL-GUITAR

KLAVER

BRAS

25 Hjulene skal dreje, ingen spor om moti - v. Blot produktionen blir

43 Janglen blinker af våben. Byer blir befriet. Du er ikke a

URISHT RED ABLADI.

Bmaj⁷ Fmaj⁷ Bmaj⁷ Fmaj⁷ Gm Am

Hjulene skal dreje ingen spør om moti v blot produktionen blir fodret med metaller og mennesk. liv. Havnen dunker af skibe der henter deres last. Køberen har gækket: prisen ligger fast. Janglen blinker af våben byer blir befriet. Du er ikke alene i kampen mod slaveriet.

SANG 1. GANG

2. GANG

HOØST.

SINGEL-GUITAR

KLAVER

BRAS

30 fodret med me - taller og men'skø - liv. 33 → ⊕

48 -lene kampen mod slave - riet.

2. GANG

Dm Dm/C B^b C Dm Dm Dm

SANG 1. GANG

2. GANG

HOØST.

BRAS

50 -riet.

Dm Dm Dm Dm Dm

SANG 1. GANG

2. GANG

HOØST.

KLAVER

Dm F C B^b C Dm

13 lukkes feber - rød bag minens røg og støv.

39 Køberen har ge - været. Prisen ligger fast. → ⊕

SANG

HOØST.

SINGEL-GUITAR

KLAVER

BRAS

B^b Dm Gm F Em

17 Dampende blanke kroppe, hjelme og tipvogns - spor er

SANG

HOØST.

SINGEL-GUITAR

KLAVER

BRAS

Dm C B^b C Dm

21 tal på et stykke pa - pir; hvor de rige købmand bor.

Op stiger solen om morgnen over plantagens løv og slukkes feberred bag minens røg og støv. Dampende blanke kroppe hjelme og tipvogns spor er tal på et stykke papir hvor de rige købmænd bor. Hjulene skal dreje ingen spør om moti v blot produktionen blir fodret med metaller og mennesk. liv. Havnen dunker af skibe der henter deres last. Køberen har gækket: prisen ligger fast. Janglen blinker af våben byer blir befriet. Du er ikke alene i kampen mod slaveriet.

Skihøns søjler med varer hurt fra fabrikkernes stj nu er den fattige køber og nu er prisen høj. De der ikke har råd får U-landshjælp og kredit som gir de rige endnu mer profit. Med meppar sorte af død bor de i huse af glas der spejler deres syrenvej til bankens legelands. Deres sko er blanke hård er deres hæl. Du betaler prisen: prisen er din sjæl. Janglen blinker af våben byer blir befriet. Du er ikke alene i kampen mod slaveriet.

Søner de et marked skaber de selv behov eller sænder troppene ud på rov. Hjulene skal dreje oven skal ha lid. Produktionen bulner af elendighed og spill. Her den søgte læren fra den sprængte krop: væksten er i fare tangout på op - op som solen om morgnen over plantagens træer. Bonden og proletaren bliver efter sit vejr. Janglen blinker af våben byer blir befriet. Du er ikke alene i kampen mod slaveriet.

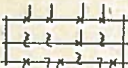
Udvalgte kommentarer:

Sangen kan udmærket laves med klaver alene (f.eks. som fællessang), derimod kan klaveret ikke godt undværes. Der kan ad libitum sættes trommer til i en rolig rytme; på pladen anvendes (først fra 2. vers) flg. grundrytme (se eks. nedenfor). Modtænkspil kan fint anvendes, men bør være ret diskret; velegnede instrumenter er f.eks. fløjte, single-guitar, (mand)harmonika, vibrafon (metallofon), orgel. I arrangementet er der udskrevet en "aktions-ordstjerne", fortrinvis lange noter, som f.eks. kan tjene som holdepunkter (karnationer) for improviseret modspil; de lange toner kan dog også bruges direkte som de står, men modspillet bør naturligvis ændres fra gang til gang. Desuden er i arrangementet som et konkret eksempel på modspil søgt angivet, hvad Ole Fick på pladen ontrent spiller fra takt 17 (single-guitar med meget vibrato, glissando og wau wau); bemærk at han normalt sætter tonen ind lidt "for sent", ontrent på 2. slag i taktten.

Forløb:

Sangen har et lidt indviklet forløb, nemlig flg. 1. og 2. vers: (B) A B C (2) A C (4), mens 3. vers har A C B (2) A C (4), tallene i parentes angiver antal takter i for- og mellemspill. Alle taktstadiene er på 8 takter, og bogstaverne A, B og C er anført såvel i arrangementet som ved taktens begynder. I arrangementet må man selv springe frem/tilbage til de rigtige afsnit: Efter (B) A B C følger i arrangementet som takt 33-34 de to taktens mellemspill, hvorefter der springes tilbage til A, hvor den nye takt også får en ny melodi ("sang 2. gang", takt 35); efter disse 8 takter A springes frem til C, takt 39, som er tekstrefrain: "Janglen blinker af våben", som her (modst pladen) er udsat to-stærmt (hvis de parallelle kvarter er for svære at synges, kan der synges i undertakten i stedet). Efter refraint følger 4 taktens mellemspill linke 2. vers; disse er anført til allersidst i arrangementet, t.50 (NB refraint's sluttakt, takt 50, markeret med stjerne dobbelt). Disse 4 takter kan gerne varieres - desuden anvendes som efterspil efter 3. vers.

lukket hihat
lilletrums
stortrum

Dvt. kan sådets 1/8 lægges i lilletrums 1 stedet for i stortrum (dot er lottum).

»A Handful of Songs«

Publimus udgiver i løbet af det næste halve år et større værk omhandlende ungdomskulturer i efterkrigstiden. »Værket« er udarbejdet med henblik på pædagogiske anvendelsesmuligheder fx. i gymnasium og HF. Det er undervisningsmateriale, der kan bruges i enkelt-fagligt eller tværfagligt arbejde. Og det kan også bruges i selvstændige projektgrupper på seminarier, højskoler eller på universitetet.

Materialet er baseret på analyser af musik, som en del af det fritidsforbrug unge har: forbruget af musik som et vigtigt hvis ikke det vigtigste led i en identitetsdannelse, som foregår gennem fritidsforbruget. Rockmusikken har fra 50'erne stået som symbolet for en ungdomsidentitet, symbolet på ungdomsoprør og forbruget af rockmusik har været og er en måde at kommunikere med andre unge, et væsentligt og samlende element i kammeratskabsgruppen.

For at analysere rockmusikforbruget som et led i identitetsdannelsen må vi da osse se på de unges fritidsforbrug i det hele taget. Og en analyse af unges fritidsforbrug kræver igen en analyse af unges livssituation – hvad vil det egentlig sige at være ung, hvad er det, der bestemmer »ungdommen« som en samfundskategori, og hvad er det for nogle ydre samfundsmæssige udviklinger, der virker ind på identitetsdannelsen, og som virker ind på, hvad der forbruges og hvordan der forbruges.

En analyse af unges musikforbrug må medtage den samfundsmæssige totalitet. Det er nødvendigt at sætte musikken i et kulturelt og samfundsmæssigt perspektiv for at nå til en forståelse af musikforbruget.

Forfatterens intentioner med materialet har været at lave et undervisningsmateriale, der på et kritisk materialistisk grundlag kunne få dem, der arbejder med materialet til dels at forstå de historiske og samfundsmæssige forudsætninger for ungdomskulturerne i dag og dels at kunne finde deres egen placering heri.

Det er intentionen, at eleverne skal arbejde aktivt med materialet, de skal inddrage deres egne oplevelser og erfaringer som gyldige og nødvendige elementer. De skal udover den blotte kapitalismekritik erfare, at de er medproducenter af historien. Først derigennem er forudsætninger for en overskridende kapitalismekritik givet – og mulighederne for at arbejde med alternativer til det kapitalistiske ungdomsmarked.

På den ene side har forfatterne ikke villet præsentere

læserne og brugerne for én analyse eller fortolkning af virkeligheden.

Materialet er »åbent«, således at det skulle kunne bruges som igangsættende for diskussioner og analyser. På den anden side er der ikke stukket noget under stolen, forfatterens meninger og egne analyser er ikke tilbageholdt. Materialet består af forfatterens egne fremstillinger og analyser, billeder og udvalgte artikler, kronikker, uddrag af bøger og andet, der kan belyse de enkelte temaer og problemstillinger, der bliver behandlet. Materiale-samlingerne er udformet, så brugerne kan udvælge de aspekter, de vil arbejde særligt med. Temaerne kan fungere uafhængigt af hinanden og indenfor disse kan man lægge større eller mindre vægt på de enkelte dele. Materialet er således meget fleksibelt at arbejde med.

Materialet består af fem af hinanden uafhængige men indbyrdes supplerende temaer:

Ungdom, drøm og profit

Ungdom, drøm og profit fremstiller nogle af de samfundsmæssige udviklingsprocesser, der ligger bag ændringerne i unges livssituation gennem de sidste 30 år. Teksten er opdelt i 6 afsnit, hvoraf hvert enkelt omhandler et særskilt område af betydning for unges tilværelse, ungdommen som samfundsgruppe, ungdom og produktion, ungdom og uddannelse, unges stilling i familien, ungdom og seksualnormer og ungdom, fritid og forbrug. Til hvert tekstafsnit er der materialer, der belyser emnet.

Ungdomsoprør og musik – Hope I Die Before I Get Old-Ungdomsoprør og musik som er en fremstilling af de oprørsbevægelser, der er opstået blandt unge i Danmark i efterkrigstiden. Der er lagt vægt på de sider, der har tilknytning til den rockmusikalske udvikling. Rockmusikken er en uadskillelig del af den opposition, som unge har udtrykt i denne periode. Afsnittet er historisk kronologisk opbygget, men postulerer ikke at give et dækkende billede af ungdomsoprørernes historie. Der er taget udgangspunkt i nogle af de fremstående begivenheder, som har været omtalt i aviser og ugeblade eller i historiske fremstillinger. Fremstillingen er således bestemt af, hvad medierne har fokuseret på, men indeholder samtidig en kritik af dette. Ved arbejde med fremstillingen og det materiale, der er knyttet til fremstillingen,

skulle sammenhængen vise, at mediernes generaliseringer ikke giver et korrekt billede af »ungdommens oprør«.

Musik og idoldyrkelse

Musik og idoldyrkelse fokuserer på nutiden. Materiale-samlingen indeholder forskellige udklip fra den idol-industri, som skal sælge musikken. Endvidere er der udvalgt materialer, som skal illustrere, hvordan idolerne fremstilles, og endelig bliver der fokuseret på det køns-specifikke i pigers og drenges idoldyrkelse. Udover disse tre afsnit, som indeholder såvel forfatterens egne fremstillinger som materiale hentet forskellige steder fra til belysning af problemstillingerne, er der to afsnit af en lidt anden karakter.

Ungdomskulturerne musik i efterkrigstiden

»A Handful of Songs«

Ungdomskulturerne musik i efterkrigstiden er en kort fremstilling af rockmusikkens udvikling med udgangspunkt i det danske musikmarked. Det er forsøg på at nå frem til et overblik over de forskellige rockmusikalske udtryk, der findes i dag. Intentionen med afsnittet er, at det skulle kunne fungere som en oversigt og en introduktion til evt. videre bearbejdning.

Medieudviklingen i Danmark i efterkrigstiden

Medieudviklingen i Danmark i efterkrigstiden fungerer som en slags opslagsbog om mediernes udvikling. Kilderne til afsnittet har primært været de oplysninger, som forfatterne i deres empiriske arbejde er stødt på i poplader, ugeblade og andet. Et afsnit spækket med konkrete oplysninger om medieudviklingen i Danmark udbygget og funderet på en samfunds- og medieteoritisk analyse.

Ellen Enggaard, Agnete Høyer, Inger Nordlund, Charlotte Rørdam

Redaktionsarbejdet på disse bøger er ikke afsluttet endnu, så derfor kan vi ikke oplyse noget eksakt om omfang og pris. Hvis du er interesseret i evt. at købe dem, sender vi dig gerne oplysningerne, når vi selv har dem. Du skal blot sætte et kryds i rubrikken på bestillingskortet. Hvis du tegner abonnement på PubliMus-Bulletin, får du automatisk underretning.

Foto: V. Henriksen.

50'ERNE.

1. Rock'n'roll musikens opdukning i Danmark.

Den amerikanske rockmusik dukkede op i Danmark i 1956 - den første rock'n'roll koncert foregik i KB-hallen i København 4.10.56 (Eks. 1).

Det er nok en tilslignelse at kalde musikudfoldelserne for rockmusik - efter referatet at dømme var det nærmest jazz eller latinamerikansk musik. Dagen efter lavede Ekstra Bladet et interview med den danske rock og rul-konge Ib "Rock" Jensen, hvor han bl.a. fortalte om den musik han lavede.

Mat. nr. 1. Berlingske Tidende 5.10.56.

Der var ikke mange mennesker i Danmark, der havde hørt amerikansk rockmusik. For selvom pladeindustrien var veludviklet i USA var der endnu ikke opbygget salgsnet i Europa, så der var ikke basis for musikexport på plade. Den rockmusik, der blev kendt i Danmark i 1956 var "efterligninger" af en musik, som de færreste kendte.

Den engelske rockmusik var den type der først blev udbredt herhjemme. Tommy Steele kom på film i 1957 ("Ung mand med guitar"), på plade i , og han kom i egen levende person i 58 og gav koncert i Danmark. Han spillede i de større danske byer under vild jubel overalt, og aviser og ugeblade bidrog til at udbrede succesen. Rockkoncerter var godt støt, ikke mindst hvis der var sammenstød mellem politi og rockdyrkerne efter koncerterne.

Mat. nr. 2.

Vi har gengivet et yderst vrissent referat af en Tommy Steele koncert i Århus fra Aarhus Stiftstidende.

Den amerikanske rockmusik blev introduceret gennem film. I den amerikanske filmindustri var man klar over, at rockstjernerne havde kropskvaliteter, så de blev hurtigt lanceret som filmstjerner for unge. Elvis Presley var oplagt filmstar. Ikke blot sang han godt, men han var også skidelækker at se på, så der blev lavet stribevis af film hvor Elvis reddede den skønne dame ud af besværlighederne og sig selv ind i hendes arme. På passende steder brød han ud i sang - så filmene fungerede fint som lanceringskanal for de tilhørende plader. Første film var "Love Me Tender" ("Reno Brødrene" på dansk), indspillet i 56. Den blev vist i Danmark i 58 og det var osse i dette år, det blev muligt at købe Elvis på plade herhjemme.

Året før - altså i 57 - var Bill Haley blevet et kendt og hørt navn i Danmark - filmen "Rock Around The Clock" havde premiere i august 57. Vi vender tilbage til denne begivenhed.

2. Kropsfrigørelse.

Rockmusikkens faste rytme, de elektriske instrumenters lydstyrke, den rå sangstil, gav tilsammen en musik, som appellerede til at bruge arme og ben og at skråle med på sangen.

Ved koncerter og film blev dette forstærket af sangerens og musikernes kropslige udfoldelser på scenen, og den særlige oplevelse af kraft og energi, som kan opstå ved en koncert med en masse mennesker og store forventninger samlet sammen (Eks. 2).

Den seksuelle appel i musikken gav lyst til fysisk udfoldelse og det unge publikum trampede i gulvet og råbte på mere rock - også i biografene.

Energien blev også kanaliseret ud gennem dans. Ud fra avisudklippene kan man få det indtryk, at den dans, der blev udfoldet til rockmusikken var noget helt nyt. Men jitterbug eller jive var "opfundet" før rockmusikken, og det var den, der i Danmark dansedes til rock'n'roll.

Danseformerne blev først fornyet med twist, som blev udbredt i 60-61. Den blev introduceret af Chubby Checker med pladen "Let's Twist Again", og den er sidenhen blevet karakteriseret på følgende måde:

"Det var Chubby Checkers særlige opgave, da han dukkede frem med den gode nyhed, som hed the twist, at lære de hvide noget, historien havde lært dem at glemme, nemlig at vifte med røven. En evne, de må have besiddet engang, men som de opgav på grund af deres puritanske drømme om at undslippe kødets fordærvelse og at overlade kødets rædsler til de sorte.

("Sjæl på Is" s. 169; Eldridge Cleaver, fremtrædende medlem af Black Panther Party i USA)

Twisten blev også populær i Danmark. Den krævede ikke så store artistiske færdigheder hos udøverne som jitterbug, og den var heller ikke så vanskelig at lære som de stive danseskoledanse. 'Brug armene som om du tørrer dig på ryggen med et håndklæde, og fødderne som om du skodder en cigaret' - er den opskrift, vi lærte at twistefter.

Twisten var ikke den første dans, hvor herren slap sit faste greb om damens ryg og i stedet tog hendes hånd - eller slap helt; charleston og swing har fornøjet de unge fra de forudgående generationer på samme måde. For 50'ernes unge var twisten frigørende, fordi de godt turde danse løs uden at tænke på danseskolelærdommen. Dog måtte damerne stadig sidde på bænken og afvente tilbuddene om at komme ud på gulvet.

Rockmusikkens frigørelse af sexuel energi var med til at nedbryde de strikse sexualnormer, som forældre/skole/ugeblade/film indpodede: Ikke noget med at gå i seng med hinanden før man var blevet placeret i de af samfundet afstukne rammer for sexuel udfoldelse - ægteskabet. Og i danseskolen lærte man at bevæge sig efter bestemte regulerede mønstre, så man ikke kom til at tænke på, at pardanse er en sexuel omgangsform. Angsten for at have klamme hænder eller trampefødder + alle de forbud, som sad på rygmarven, var effektive værn mod liderlige tankebaner.

Den kropsfrigørelse, som mange af dem, der var unge dengang, oplevede, sprængte ikke rammerne for sexuel omgang med hinanden, men grænserne blev flyttet lidt. De unges udskejelser gik da heller ikke upåtalte hen (Eks. 3).

Reaktionerne på frivoliteten i ungdommens musik var en tand værre i USA, bl.a. fordi raceproblemerne var en del af rockmusikken:

"Rock'n'roll trækker den hvide mand ned på negrenes plan. Den er en del af det komplekse, der har til formål at underminere nationens unges moral. Den er seksuel, umoralsk og den bedste måde, hvorpå man kan bringe folk af begge racer sammen." (Hvid sydstatskvinde, citeret fra "Der gror aldrig mos på en rullesten"; Laus Bengtsson)

Danselærerne advarede blot mod rock'n'roll

Flertallet af danselærere mener, at den nye dans og musik blot går ud på slagsmål og sexorgier

Eks. 3. Socialdemokraten 5.10.56.

Reaktionen var ikke kun affødt af, at musikstilen var overtaget fra negrene, men som det fremgår af citatet, blev der også reageret på, at rockmusikken for de sorte udtrykte en del af deres seksualitet. For mange hvide var det et chokerende anslag mod deres racebevidsthed, at unge hvide udfoldede sig til en sådan primitivt inspireret musik. Netop dette var baggrunden for, at de grammofonelskaber, der producerede musik for det hvide marked, brugte hvide sangere som Bill Haley og Elvis Presley til at lancere rock'n'roll.

Endnu en gang blev sort kultur overtaget af hvide - jazz er et tidligere eksempel - ikke fordi man accepterede eller beundrede negrenes særlige kultur, men fordi den repræsenterede noget nyt og salgbart. De sortes rockkultur blev undertrykt ved at hvide overtog den og omformede den, så den passede til de herskendes kulturmønster. Musikken blev udført af hvide, som spillede anderledes end de sorte musikere; der blev inkorporeret træk fra de hvides underholdningsmusik, og sangerens seksuelle udfoldelser bar præg af den stivnede kropskultur, som mange hvide i USA er blevet undertrykt af - en kropsfjendtlighed, som udspringer fra det vesteuropæiske borgerskabs puritanske religionsmoral.

"Rock'n'roll" var et sort slangudtryk for at kneppe, men denne betydning forsvandt og efterhånden blev det betegnelsen for musikgenren. Sangenes tekster blev også rænset for ord, der kunne misforstås. Et eksempel:

"Roll with me, Henry

You better roll it while the rollin' is on"

-sang en sort sangerinde. Og i sidste vers svarede en sanger:

"Well, I ain't teasin'

You better stop your freezin'

If you want romancin'

You better learn some dancin'

Talk to me, baby - all right, mama

OK, sugar mm,mm"

-Sangen blev indsungen af en hvid sangerinde til det hvide marked

og lød:

"Dance with me, Henry

Let's dance while the music rolls on."

(citeret fra "The Sound of the City"; Charlie Gillett; London 1970)

Rapport om Popmusik i Danmark

Rapporten er udarbejdet i slutningen af 1974/begyndelsen af 1975 på baggrund af to års popmusik-arbejde på Musikvidenskabeligt Institut i Århus.

Den var på udgivelsestidspunktet det første forsøg på at behandle den danske populærmusik i en kritisk videnskabelig sammenhæng.

Rapporten er delt op i to hovedafsnit. Det første beskæftiger sig med popmusikkens produktionsproces, det andet med distributionsprocessen. I hvert af disse afsnit er der såvel en teoretisk som en empirisk gennemgang af popmusik-branchen i Danmark.

Hovedintentionen i rapporten er at påvise, hvordan popmusikken produceres som enhver anden vare, hvilke konsekvenser dette har for de involverede musikere, solister, teknikere etc. samt, hvordan dette også har betydning for den lancering af popmusikken, der foregår via Danmarks Radio, dagpressen, impressariater, pladeforhandlere osv.

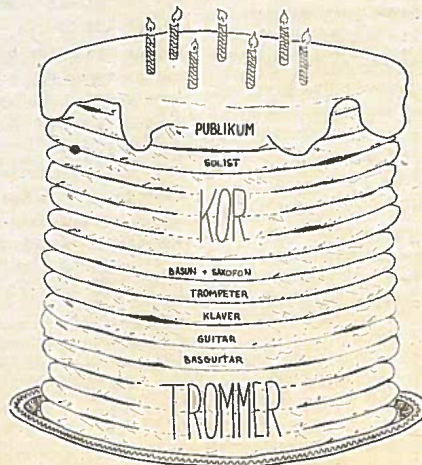
Når rapporten ikke behandler popmusik-konsumet, hænger det sammen med, at den er udarbejdet på et tidspunkt, hvor man inden for fagkritikken var specielt interesseret i at undersøge og påvise et bestemt aspekt af forholdet mellem musik og samfund, nemlig den snævre sammenhæng, der eksisterer imellem de herskende produktionsforhold og den musik, der kommer ud af højtalerne i hjemmet, på arbejdspladserne, i butikkerne, på discoteket osv.

Popmusikken er i dag udsat for en gennemført industrialisering. Hvert enkelt led i den komplicerede produktionsproces er underlagt kravet om effektivitet og forrentning/rentabilitet. Når man derfor skal danne sig et billede af, hvordan produktionsforholdene overordnet er bestemmende for det udbud af musik, der eksisterer på markedet i dag, er popmusikken oplagt som analyseobjekt.

I rapporten leveres der altså en analyse af popmusikkens produktions- og distributionsformer. Selve musikken analyseres derimod ikke. Dette kan forekomme at være en besynderlighed i en rapport, hvis genstand er et musikalsk fænomen. Men det er forfatterens opfattelse,

at musikanalysen kun kan udvikles meningsfuldt på baggrund af en forståelse for popmusikkens produktions- og distributionsformer, hvorfor man kan sige, at rapporten leverer nogle vigtige og nødvendige forudsætninger for en sådan analyse.

Rapporten er derfor primært skrevet for at virke igangsættende for et videre arbejde med popmusikken, og målgruppen er i første række musikformidlere, som i deres arbejde vil kunne bruge denne rapport i en pædagogisk videreformidling af stoffet (8. klassetrin og derover).

Rapport om popmusik i Danmark
ISBN 87 87531 07 0
120 sider. Kr. 26,25

Det beskrives detaljeret, hvordan Eisler i bestræbelserne på at skabe en socialistisk musikpraksis efterhånden udviklede nogle retningslinier for produktion af musikværker, der kunne fungere inden for venstrefløjens organisationer.

Udgangspunktet var den tyske arbejderbevægelses sang- og musiktradition. Det var Eislers fortjeneste at videreudvikle og revolutionere denne, bl. a. ved at inddrage og omarbejde elementer fra såvel borgerlig avantgarde-musik som industrialiseret underholdningsmusik. Medierne for dette arbejde var navnlig arbejderkorene og agitprop-teatret.

Bogen falder i 5 dele:

- (1) En introduktion af nogle sociologiske og æstetiske begreber; musik set ud fra et offentlighedsperspektiv.
- (2) En beskrivelse af Weimarrepublikken, som var den samfundsmæssige ramme om -
- (3) Eisler politisk-musikalske arbejde i årene 1918-33.
- (4) En kort oversigt over Eislers aktiviteter i årene 1933-62.
- (5) En fremstilling af Eislers teoretiske overvejelser. Her er endvidere inddraget skrifter af Brecht, Benjamin, Adorno m. fl.

Der er en lang række musikseksempler integreret i teksten. Disse bringes enten i form af hele musikalske forløb eller i form af afsluttede delforløb. Endvidere rummer bogen en omfattende litteratur- og musikalie-for-tegnelse.

Bogens grundige beskrivelse af de miljøer, Eisler arbejdede indenfor, giver den brugsværdi ikke blot for en fagligt snæver kreds, men for alle, der arbejder med kulturelle problemfelter i Weimarrepublikkens Tyskland. Endvidere vil bogen - kritisk tilegnet - kunne indgå i diskussionen omkring den aktuelle politiske kunst. Den vil derfor med udbytte kunne læses af enhver, der beskæftiger sig med politisk og socialt engageret kulturarbejde.

Hans Eisler
- på vej mod en socialistisk musik-æstetik
Christian Mondrup
ISBN 87 87531 25 9
175 sider. Kr. 52,50

DunHammer og Segl

DunHammer og Segl

I denne bog, som er en revideret udgave af en specialeafhandling ved Nordisk Institut, Århus Universitet, forsøger forfatterne at behandle den danske beat som et kulturelt fænomen med en række historiske og samfundsmæssige implikationer.

Forfatterne prøver således at finde frem til forudsætningerne for dannelsen af et bestemt socialt miljø, beatmusikkens miljø, dets karakteristiske holdninger og livsformer, - for på baggrund heraf at undersøge beaten som en af dette miljøes vigtigste kulturelle udtryksformer.

Bogen består af to hoveddele:

Første del er en analyse af »ungdomsoprøret«, dets samfundsmæssige baggrund og dets forskellige manifestationsformer eller »retninger»: Provobevægelsen, Hippiebevægelsen, Studenterbevægelsen. Fremstillingen er her baseret på såvel dansk som udenlandsk (fortrinsvis amerikansk) kildemateriale (bøger, tidsskrifter, sange m. m.). - Denne del omfatter også en kort almen beskrivelse af fænomenet beat, dets musikhistoriske baggrund og dets status i det kapitalistiske samfund.

Anden del består af en lang række tekstanalyser, eksemplariske og supplerende, hvis materiale er nogle af de vigtigste og mest repræsentative danske beat-LPer. - Blandt de grupper og enkeltpersoner, hvis tekster behandles indgående, kan nævnes: Steppelvene, Sebastian, Gasolin, Agitpop (Benny Holst, Arne Würgler), Røde Mor, Musikpatruljen, Skousen og Ingemann. Analysen fremstår som en tekstlig/ideologisk systematisering af dansk beats forskellige grundlæggende standpunkter og tilværelsestolkninger, sådan som disse kommer til udtryk i tekster, der også bruges til at illustrere udviklingen i det danske beatmiljø i perioden. - Konkluderende sættes beatteksterne centrale problemstillinger i relation til ungdomsoprøret.

»DunHammer og Segl« vil være brugbar som udgangspunkt og baggrundsmateriale for undervisningsforløb i gymnasiet, på HF, seminarier m. m.

Dunhammer og Segl
Erik Qvist Jensen, Jørn Wendelbo og Allan Mygind Vokstrup
ISBN 87 87531 20 8
230 sider. Kr. 52,50

Hanns Eisler

Christian Mondrup

HANNS EISLER

På vej mod en socialistisk musikæstetik

Bogen, der oprindelig er udarbejdet som speciale på Musikvidenskabeligt Institut i Århus, giver en bredspektret redegørelse for Hanns Eislers udvikling: fra avantgarde-komponist i et indforstået borgerligt miljø til politisk stillingtagende komponist og musikteoretiker på venstrefløjen, først i Weimarrepublikkens Tyskland, senere som landflygtig under nazismen, og endelig som borger i DDR.

Videnskabsteorier i musikfaget

I denne bog forsøges det at trække forbindelseslinierne mellem forskelligt musikfagligt arbejde på den ene side og på den anden side de traditionsbundne, metodiske principper, som det musikfaglige arbejde støtter sig på, dvs. dets videnskabsteorier.

Musikvidenskabeligt arbejde er vel altid på en eller anden måde knyttet til en tradition og dette må gælde hvadenten tilknytningen indgår i videnskabsmandens selvforståelse eller ej. Meget musikfagligt arbejde udmerker sig ved at forholde sig temmeligt frit for ikke at sige overfladisk til metodiske principper og overvejelser, ofte i en illusion om herved at undgå metodiske problemer. Imidlertid eksisterer der også en god del musikfagligt arbejde, der mere entydigt og konsekvent vedkender sig sine traditioner og sine videnskabsideal, og det er primært disse arbejder, der behandles i »Videnskabsteorier i musikfaget«.

Teksten er struktureret på den måde, at den som »knudepunkter« inddrager en række fremmede tekster, der alle i en eller anden forstand handler om musik, samtidig med at de er udvalgt ud fra det kriterium, at der er »rendyrkede« eksempler på en musikfaglig praksis, som er helt konsekvent ud fra en bestemt videnskabsteoretisk grundholdning. Disse musikfaglige tekster er med andre ord ret entydige, hvad angår deres traditions-tilhørsforhold med hensyn til grundlæggende metodiske principper.

De fremmede tekster (som altså indgår i udgivelsen) er S. Günthers »Musikken i det pluralistiske massesamfund«, afsnit fra D. J. Grouts musikhistorie, et oversat kapitel fra Z. Lissa's »Fragen der Musikästhetik« og afsnit fra W. F. Haugs »Kritik af vareæstetikken«. Og de traditions-»etiketter«, man kan knytte til disse tekster er (i samme rækkefølge): Positivismen, den åndshistoriske tradition (idealismen), den østeuropæiske marxisme og Frankfurt-marxisme (kritisk teori).

»Videnskabsteorier i Musikfaget« bearbejder disse traditioner (ved de nævnte eksempler) dels med hensyn til deres grundlæggende metode-principper (dvs. videnskabsteoretisk), dels med hensyn til disse metoders fungeren musikfagligt (dvs. videnskabs-»praktisk«), og dels politisk, i den forstand, at traditionernes praktiske dimensioner af kulturpædagogisk og kulturpolitisk art tages op.

Endvidere skal det nævnes, at »Videnskabsteorier i musikfaget« forsøger ikke blot at tage stilling til de forskellige traditioner, men også at forklare dem ud fra deres historiske betingelser.

Dette betyder, at »Videnskabsteorier i musikfaget« vil kunne anvendes i arbejdssammenhænge, hvor det drejer sig om at få en historisk forståelse af de forskellige videnskabstraditioner i deres videnskabsteoretiske, musikfaglige og evt. kulturpolitiske dimensioner.

»Videnskabsteorier i musikfaget« er skrevet med henblik på videnskabsteoriundervisningen på universitetets musikfags 1. del – selvfølgelig ikke som »lærebog«, men som en »trækautomat«: man kan udvælge materiale fra den, alt efter de konkrete behov i undervisningssituationen.

Som materiale i en gymnasieundervisning må man nok betegne hovedparten af bogen som forudsætningskrævende. Til gengæld forestiller vi os, at den her kunne fungere som »læreren bog« forstået således at »Videnskabsteorier i musikfaget« vil kunne være en hjælp for pædagoger til at få placeret forskellige standpunkter over for musik i deres historiske sammenhæng.

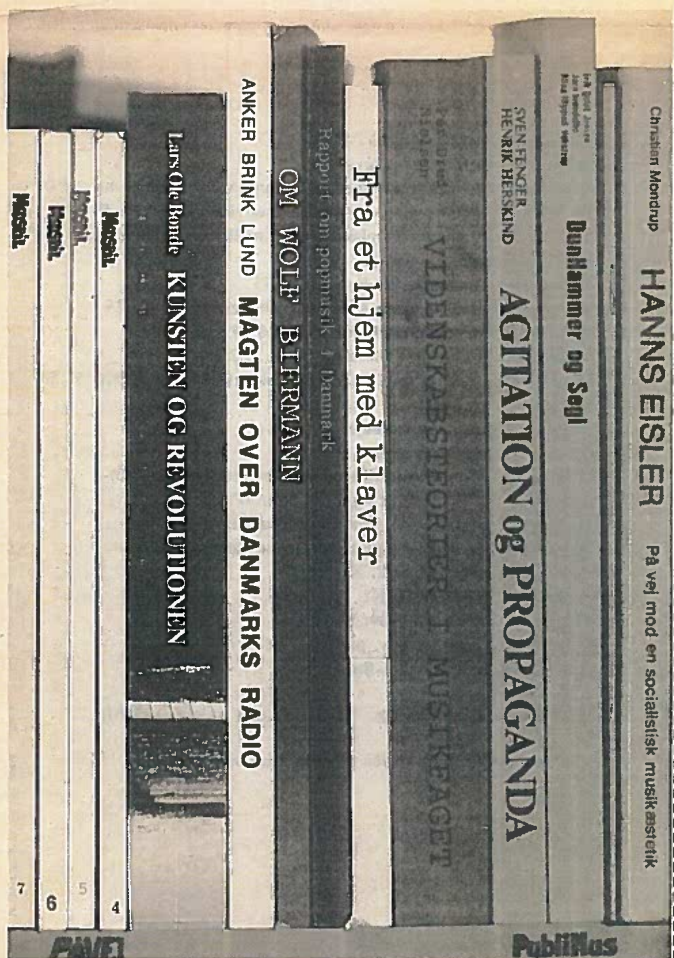
Videnskabsteorier i musikfaget
Per Drud Nielsen
ISBN 87 87531 26 7
394 sider. Kr. 80,-

Henvendelse:

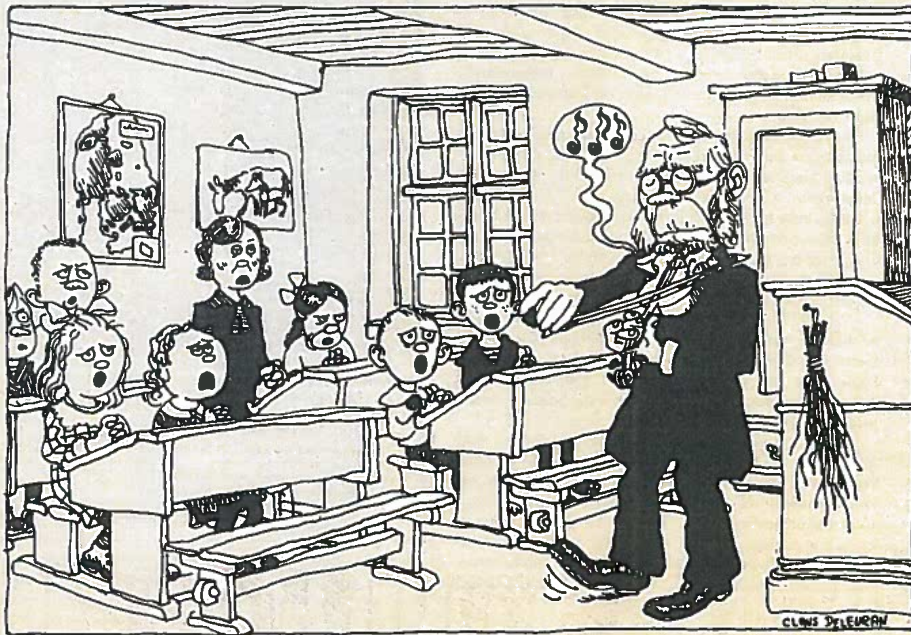
Du er altid velkommen til at kontakte PubliMus. – Vi forsøger at besvare spørgsmål så godt, vi kan. Vi formidler kontakt til bøgernes forfattere, og vi tager imod forslag til nye udgivelser.

Forlaget PubliMus ledes af en demokratisk valgt bestyrelse, som for tiden består af: Finn Mathiassen, Kirsten Süss Bak, Anna Bonderup, Arne Kjær, Peter Busk Laursen, Lars Ole Bonde og Charlotte Rørdam Larsen. Den daglige ledelse varetages af Peter Busk Laursen og Lars Ole Bonde.

MODSPIL[★]

TIDSSKRIFT FOR MUSIKPOLITIK * KRITISKE MUSIKSTUDIER * KRITISK MUSIKPÆDAGOGIK

NYE TONER I MUSIK- DEBATTEN

Du kan rekvirere en særlig folder om hvad tidsskriftet Modspil er for noget med en kort gen nemgang af de enkelte numre.

- Fra et hjem med klaver. Kr. 45,-
- Agitation og Propaganda. Kr. 58,-
- Til en samfundsmæssig forståelse af avantgardmusikken. Kr. 8,50
- Om Wolf Biermanns sange og om hans udvisning. Kr. 31,50
- Træk af den musikpædagogiske debat i mellemkrigstiden. Kr. 26,25
- Kunsten og Revolutionen. Kr. 125,-
- Magten over Danmarks Radio. Kr. 36,75
- På Vej – socialistiske sange i teaterarrangementet. Kr. 52,25
- Rapport fra integrationsarbejdet. Kr. 26,50
- Rapport om Popmusik i Danmark. Kr. 26,25
- Hanns Eisler – på vej mod en socialistisk musik-æstetik. Kr. 52,50
- DunHammer og Segl. Kr. 52,50
- Videnskabsteorier i musikfaget. Kr. 80,-
- Modspil nr. 2: Kvindemusik. Kr. 25,-
- Modspil nr. 4: Ungdomskulturen og venstrefløjten. Kr. 30,-
- Modspil nr. 5: Musikfaget i gymnasium/HF. Kr. 30,-
- Modspil nr. 6: Musikers levevilkår i Danmark. Kr. 35,-
- Modspil nr. 7: Musik - Agitation - Socialisme. Kr. 35,-
- Modspil nr. 2, 4, 5, 6 og 7. Kr. 105,-
- Modspil nr. 4, 5, 6 og 7. Kr. 85,-
- Modspil. Abonnement 1980: Kr. 90,-
- Underretning om pris m.v. på »A Handful of Songs«.
- Abonnement på PublMus-Bulletin. Kr. 25,-

Beløbet vedlægges i check er indbetalt på giro 1256815 eller

Faktura med girokort bedes tilsendt med bøgerne.

Navn:

Gade/vej:

Postnummer:

By: